

06 — Plod

Budim se. Ukus pelina svedoči o tome da sam sinoć bio sam. U društvu pijem pivo. Trljam oči prljavim rukama i na dlanu razaznajem zeleni pečat. S mukom pomeram glavu i pogled spuštam na rigotinu koja se osušila na grudima. Noge kao da su zaboravile svoju funkciju, izgrebane su, a jaja natečena. Pišam ležeći, mrsko mi je ustati. Oko mene prazne flaše i gomila sanduka. Iz daljine dopire mehanički zvuk radio predajnika, ali sve što razaznajem je iritirajući šum, ili mi to zuji u ušima?

– Kakva noć! – prolazi mi kroz glavu, da bih se zapitao gde sam.

Čini mi se da je u pitanju podrum. Neonka na plafonu samo što ne izdahne i slaba svetlost se razleće po zidovima stvarajući optičku senzaciju. Pacov protrčava, zaustavljajući se pored gomilice izbljuvka, radoznalo njuškajući ono što je nekada bila hrana.

– Mrš u pičku materinu!

Nezainteresovano me odmeri pogledom i nastavlja da njuška, pa zatim halapljivo guta komadiće smrdljive mase. Podrigujem i trudim se da ne izbacim još jednu turu. Želudac negoduje. Pljunem šlajmaru. Osvrćem se i ugledam drveno stepenište koje vodi prema napolju. Škripa i šum se stapaju u melodiju koja mi pogoršava glavobolju. Ljubičasto nebo prekriveno je smeđim oblacima koji zakrivaju izvor svetlosti. Vazduh miriše na badem. Ljudi se šetaju odeveni u odela nalik sve-mirskim putnicima, glave pokrivene kapuljačom, lica prekrivenog gas maskom.

– Šta je ovo?

Iz grupice se izdvaja krupan lik, koji mi prilazi i bez predstavljanja postavlja pitanje.

– Povratnik?

Zvuči kao robot. Grabi mi ruke i kada ugleda zeleni pečat zadovoljno se nasmeši.

– Čekali smo te! Obuci ovo!– govori gotovo naređivačkim tonom i pruža mi odelo i gas masku.

Nisam od onih koji postavlja suvišna pitanja, tako da uzimam pruženo i oblačim se na brzinu.

– Jesi li odavno stigao?

– Ne znam – zbunjeno odgovaram.

– Pođi sa mnom! – ponovo taj ton.

Dolazimo do zgrade čija originalna boja ne može ni da se nasluti. Iznad ulaza se nalaze simboli koje ranije nisam video. Hodnik je širok i mračan.

– Skidaj se!– podvikne.

Najednom me obuzima sramota, kao da me malopre nije video golog.

– Brže to! – požuruje me.

Otvara vrata sa desne strane i grubo me gura u prostoriju. Ulazi za mnom da bi otišao do kalendara na zidu i precrtao datum. Osećam kratkotrajni bol i shvatam da mi je zab'o iglu u dupe. Talas opuštenosti zamagljuje mi čula. Posmatram šake, pomerajući ih levo-desno dok mi se iz grla otima cerekanje. Omamljeniji sam nego od alkohola. Crveno svetlo žmirka, dok se gomila tela u ekstazi valja po podu. Orgija. Obuzima me prijatna toplota dok mi se đoka podiže u znak pozdrava. Želudac se ponovo uzvrpoljio.

– Alo!

Niko se ne obazire na moje prisustvo. Posmatram kalendar na kome je zaokružen broj dvadeset pet, a prekríženo sve do broja devet, iznad koga crvenim slovima piše: CARSKI REZ. Na vrhu kalendara, jasno prepoznajem broj dve hiljade četrdeset osam.

Prilazi mi devojka, kažiprstom upire u moj stomak i smeška se.

Upitno pogledam u pravcu u kom pokazuje i primećujem da ne vidim svoja stopala. Ispupčenje koje se stvorilo u roku od par minuta ostavlja utisak da sam u šestom mesecu trudnoće.

Videvši da sam zbunjen progovara:

– Savezništvo će uskoro izroditi prve plodove!